

er gjort den britiske Levnedsmiddelkontrolør. Med Hensyn til Priserne vilde man nemt komme til Enighed, men Regeringen vilde inkludere i disse Priser en Advance af mellem 3 og 4 Pence pr. Pund, medens det opgives, at den almindelige Skinkegrosserer nøjes med en Profit af 1 Penny pr. Pund. Under Hensyn hertil gik Forretningen ikke i Orden, men den er for saa vidt betegnende for det Forhold, hvor Staten optræder som Købmand. Saa er der saa at sige ingen Grænse for den Profithunger, som den statslige Skinkegrosserer aabenbarer. Og minder denne lille Episode ikke om vore egne beskedne Forsøg paa samme Felter, minder den ikke om Ernæringsraadets Forsøg paa at sælge Grønsager til Finland, Sukker til Sverige o. s. v.? Jeg siger udtrykkelig Forsøg. Thi de fleste af disse Forretninger blev ikke til noget udover, at de til en vis Grad ødelagde vort gode Navn og Rygte i de paagældende Lande.

Det er tidligere oplyst, hvad den samlede Sum af vore Kulindkøb i Aar andrager, nemlig ca. 350 Mill. Kr. Denne Sum betaler vi for Halvdelen af vort normale Kulforbrug. For at man fuldt ud kan forstaa dette Forhold, vil jeg gerne anføre, at dette Kulforbrug, som vi nu nødtvungent nøjes med, svarer til vor Import i 1898. Men den Gang gav vi for dette Kvantum, som altsaa nu koster ca. 350 Mill. Kr., 26 Mill. Kr. Hvad dette i det enkelte betyder, vil De allerbedst forstaa af et Eksempel, som vil vise, at dette Problem ikke blot er et Spørgsmaal om vore Hjems Opvarmning og vore Jernbaners Drift, men om vore Erhvervs Konkurrenceevne, om hele vort Lands økonomiske Være eller Ikke-Være. Før Krigen var Udgiften til Kul til Spinding af et Pund Bomuldsgarn paa et dansk Bomuldsspinderi 2—3 Øre, medens den nu er 25—30 Øre. Samtidig er den tilsvarende Udgift for de engelske Spindierier, som har deres Kul til den billige Pris, jeg før nævnte, 4—5 Øre. Naar hertil kommer de højere Arbejdslønninger, Materialepriser, Oliepriser o. s. v., som den danske Industri maa betale, vil De forstaa, hvorfor nu danske Virksomheder en efter en gaar i Staa. Jeg kunde remse op et Utal af Eksempler i samme Retning — men jeg vil lade det være nok med dette ene — for at vise Dem Alvoren i Situationen. Og alt dette maa ses paa Baggrund af, at før Krigen var vor Kulpris væsentlig ens med Englands, og paa dette Forhold var hele vor Økonomi, hele vor Samfundsvirksomhed baseret. Disse 25—30 Øre her i Landet mod de 4—5 Øre i England er betegnende for hele den Skæv-

hed, der er indtraadt i vor Økonomi, og som er foraarsaget ved en Fordyrelse af Raavarerne og Materialepriserne, samtidig med at en anmassende Færdigvare-Konkurrence lammer vor Produktion i enestaaende Grad. Om denne Skævhed har jeg tidligere talt fra dette Sted og skal nu blot anføre, at den har givet sig Udslag i, at Importværdien er fordyret saa meget stærkere end Eksportværdien, at Resultatet er blevet dette Underskud paa 1,6 Milliard Kroner, som det foregaaende Aars Handelsbalance udviste, et Deficit, hvis Betydning vil forstaaes paa Baggrund af den Bekymring, som et Underskud paa 150 Mill. Kr., der noget nær var Rekorden før Krigen, vakte, og de Tanker, det satte i Bevægelse. Ogsaa disse Tal blev fremført af den ærede radikale Ordfører, men ogsaa her forsøgte han at fortælle om Aarsagerne, disse Aarsager, som maa søges netop i de store Landes Statsregulerende Foranstaltninger, i deres Stats-socialisme paa Handlens Omraade. Heri ligger da den virkelige Aarsag til vor Valutamisère, saaledes som det ogsaa forleden blev paapeget af min ærede Partifælle, det ærede Medlem Hr. Fraenkel, og som det er fremdraget i den ligeledes af min ærede Partifælle omtalte Beretning, som Etatsraad Glückstadt paa Danmarks Vegne aflagde paa Bryssel-Konferencen, hvor Finansmænd fra alle Lande mødtes for at drøfte de Forholdsregler, man kunde tage for at komme ud over den internationale Situation paa Handelspolitikens og Økonomiens Omraade. Jeg vil dog samtidig anføre som et Lyspunkt, at der i England er begyndt at rejse sig kritiske Røster mod dette System. Der er nylig afholdt en international Frihandelskongres, og her har den engelske Nationaløkonom Hirst omtalt den Virkning, som den engelske Handelspolitik havde i Udlandet, og han udtalte bl. a., at denne Politik hindrer Lande som Italien og Østrig i at komme til Kræfter; hele vor udenrigske Eksporthandel, sagde han, vækker Uvillie mod os i vort Forhold til Frankrig, Skandinavien, Holland og andre Lande. Og Mødets Præsident Sir Hugo Bell, som selv er engelsk Mineejer, erklærede, at Mineejerne ikke havde Interesse i dette System, da de ikke fik den mindste Fortjeneste af Eksportkullene, og han paalagde Regeringen alvorlig at skride til en Afvikling af dette System. Men fordi jeg taler saa meget om Kullene, maa De ikke tro, at det kun er overfor denne Vare, denne Politik drives; man kan nævne en Række andre, Olie, Farvestoffer, Jernvarer, forskellige Fedtstoffer o. s. v., kommende baade fra Eng-